

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/894/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214223085
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 12. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2214223085.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Renáty Gavalcovej v právnej veci žalobcu: ALEKTUM INKASSO, s. r. o., so sídlom Šoltésovej 14, Bratislava, IČO: 44 721 587, zastúpený splnomocnencom: Hudec, s. r. o., so sídlom Lazaretská 23, Bratislava, IČO: 36 855 260, proti žalovanému: K. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. X. č. XXX, o zaplatenie 3.383,68 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 2. júna 2015, č.k. 5C/22/2015-80, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v časti trov konania potvrdzuje.

Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

Návrh žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (v súčasnosti § 162 ods. 1 písm. c/ CSP) zamietam.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi 2.687,93 eur s úrokom z omeškania 8 % ročne zo sumy 2.687,93 eur od 09.04.2012 do zaplatenia, do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi pomernú časť trov konania titulom súdneho poplatku 120,12 eur a titulom trov právneho zastúpenia 393,82 eur splnomocnencovi žalobcu do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 52, § 53 a § 54 Občianskeho zákonníka, ako aj ust. zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, keď na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že v prejednávanej veci došlo dňa 01.06.2011 k uzatvoreniu zmluvného vzťahu, obsahom ktorého bol záväzok žalobcu, v rámci svojej podnikateľskej činnosti poskytnúť žalovanému finančné prostriedky 3.000 eur, žalovaný mal uhradiť celkový súčet mesačných splátok súhrnne 7.300,09 eur, po 80,19 eur, vždy k 01. dňu toho-ktorého mesiaca počnúc od 01.07.2011, s konečnou splatnosťou úveru ku dňu 01.06.2018. V prípade platnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere súd ex offio skúma náležitosti zmluvy vymedzené zákonom o spotrebiteľských úveroch § 9 ods. 1 a 2, pod sankciou jednak neplatnosti a potom nepriznania úrokov a poplatkov, v prípade nedodržania písomnej formy, a jednotlivých náležitostí, ktoré musí obsahovať zmluva, jednak sumu, výšku úveru, počet, termín splátok, istiny, úrok a iný poplatok, popis tovaru služby, na ktoré sa zmluva vzťahuje, cenu tovaru, poskytnuté služby, identifikácia vlastníka, podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom, v prípade leasingu adresu predávajúceho, na ktoré môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, meno a adresu spotrebiteľa, ročnú percentuálnu mieru nákladov. Vychádzajúc zo zákona č. 129/2010 účinného

od 09.03.2010 o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, a o zmene a doplnení niektorých zákonov, sa predpokladá, že zmluva o spotrebiteľskom úvere sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov, ak úverová zmluva neobsahuje náležitosti, podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y). Súd dospel k záveru, že predmetná zmluva neobsahuje zákonom stanovené náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k), výška, počet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru a účely jeho splatenia, a písm. f) dobu trvania zmluvy a konečnú splatnosť úveru. K primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva potom zodpovedá len taký výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zmluvy o spotrebiteľských úveroch, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov viaže ku každej z uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako istiny, tak i úrok, a tiež prípadné poplatky. Naplnenie uvedeného účelu preto nemôže urobiť zadosť zmluva, neobsahujúca vyčíslenie výšky splátok istiny, úrokov aj iných poplatkov. Tým vlastne zákon poskytuje primeranú ochranu právam spotrebiteľa pri uzatváraní úverových zmlúv, aby tieto neboli zavádzajúce ani problematickým údajom o úrokoch, z ktorého nebude schopný vyvodiť, aké bude skutočné navýšenie sumy reálne a teda i celková cena, za ktorú si požičiava a ktorú takto bude povinný veriteľovi vrátiť. V tomto smere poukazujúc procesný súd na obdobné rozhodnutie Krajského súdu v Trnave už zo dňa 02.10.2012, č.k. 10Co 169/2011 - 118, v spojitosti s konaním č.k. 8C 23/2011-85 Okresného súdu Dunajská Streda, ako aj zaujatého právneho názoru, na ktorý odkazuje v tomto rozsudku krajský súd, a to uznesenie Krajského súdu v Trnave z 09.08.2011, č.k. 10CoE 313/2010-44. V konaní vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda pod č.k. 8C/273/2011-84 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu Trnava č.k.24Co/182/2012-121, kde súd práve pre neexistenciu splátkového kalendára v súlade s ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch určil, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov, s ktorým právnym názorom sa odvolací súd stotožnil. Aj vzhľadom na neexistenciu splnenia podmienky podľa § 9 ods. 2 písm. k) sa považuje takto uzavretá zmluva v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) za bezúročnú a bez poplatkov, preto súd nemohol priznať žalobcovi nárok na zaplatenie úrokov, ktoré uplatnil v tomto konaní. Nakoľko postupca poskytol žalovanému úver vo výške 3.000 eur a v dôsledku nesplnenia podmienok požadované zákonom sa stal úver bezúročný a bez poplatkov, bol povinný žalovaný zaplatiť len úhradu čo do istiny poskytnutého úveru. Z dokladov predložených žalobcom, prehľad vykonaných úhrad a anuitných vkladov od dlžníka evidencia vedená výlučne u žalobcu, žalovaný zaplatil z poskytnutej istiny 312,07, (nepravidelné splátky od 01.07.2011 do 12.10.2011), rozdiel poskytnutého úveru a uhradenej časti predstavuje sumu 2.687,93 eur, vo zvyšku čo do úrokov a poplatkov súd žalobu z dôvodov ako vyššie zamietol. V zmysle § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka sa žalovaný dostal do omeškania z nezaplatením splátok, keď žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie úrokov z omeškania stanovených zákonom v zmysle § 3 Nariadenia SNR č. 87/1995 Z.z. v zmysle novely č. 586/2008 Z.z. ktorým sa mení a dopĺňa Obč. zákonník, kde výška úrokov z omeškania bola stanovená o 8 percentuálnych bodov vyššia, ako je základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k 1. dňu omeškania splnením peňažného dlhu. V zmysle článku VI bod 6 si účastníci konania dojednali úrok z omeškania vo výške o 7 % ročne Občiansky zákonník nepripúšťa dojednanie úrokov z omeškania. Platia vždy zákonom stanovené úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojitosti s citovanou vyhláškou. Vzhľadom na to, že výška úroku z omeškania počítaná v čase omeškania sa dlžníka 09.04.2012 bola vyššia než dojednaná výška úroku z omeškania, súd s poukazom na § 153 ods. 2 O.s.p. nemohol prekročiť výšku uplatneného nároku, hoci si žalobca uplatnil úrok nižší než bol zákonom stanovený v rozhodnom čase. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. a žalobcovi priznal pomernú časť trov konania vzhľadom na jeho pomer úspechu a pomeru neúspechu žalovaného.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby vo zvyšku a v časti trov konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol rozsudok v napadnutej časti zmeniť tak, že žalobe bude v celom rozsahu vyhovieť a tiež mu bude priznaná plná náhrada trov konania. Názor prvoinštančného súdu o bezúročnosti úveru považoval za nesprávny, spočívajúci na nesprávnom právnom posúdení veci. Poukázal na zrejmy rozdiel medzi textom smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, ktorá vyžaduje len údaj o trvaní zmluvy a nie aj termín jej konečnej splatnosti; zrejme preto, že ide o totožný údaj pre spotrebiteľa. Keďže priemerný, ale aj podpriemerný spotrebiteľ vie, že ak posledná splátka má byť zaplatená dňa ... a úver bol poskytnutý dňa ..., ako dlho by mala úverová zmluva trvať, pričom ide o obsah povinnej výučby matematiky na prvom stupni základnej školy. Rovnaký údaj je zrejmy aj výpočtom - delením počtu anuitných splátok číslom dvanásť. Záver súdu je potom v tomto ohľade EÚ - nekonformný a spočíva na nesprávnom

právnom posúdení veci. Splácanie predmetného spotrebiteľského úveru bolo dojednané vo forme anuitných splátok, teda splátok, ktorých výška sa počas celého splácania úveru nemení, a ktoré v sebe zahŕňajú okrem splátky úroku a poplatkov aj časť istiny. Je zrejmé, že pri aproximácii smernice i tu vznikla disproporcja medzi textom smernice a zákona. Následný výklad prezentovaný napr. Krajským súdom v Trnave, ale vôbec obsahu smernice nezodpovedá a je dokonca v rozpore aj so samotným zákonom, čo ale nie je v súlade s čl. 22 smernice. Pretože je úrok v zmysle § 503 ods. 2 Obchodného zákonníka splatný spolu so splátkou, je výška splácanej istiny závislá od výšky úroku, ktorý prirastie k požičanej istine počas jedného mesiaca (30 dní). Spôsob úročenia úveru je podrobne uvedený aj v čl. III Všeobecných obchodných podmienok tvoriacich súčasť zmluvy. Celková výška úroku, ktorý sa žalovaný zaviazal počas trvania zmluvy splatiť, je pritom v zmluve zrozumiteľne vyjadrená a predstavuje rozdiel medzi súčtom mesačných splátok znížených o sumu 5,39 eur (mesačne účtovaný poplatok za zabezpečenie poistenia vo výške 3,19 eur a mesačne účtovaný poplatok za vedenie úverového účtu vo výške 2,20 eur), teda 80,80 eur a požičanou sumou (3.000 eur), teda 3.787,20 eur. Celková výška úrokov a poplatkov je uvedená aj v čl. I bod 4 zmluvy a predstavuje rozdiel tam uvedenou sumou 7.300,09 eur a požičanou istinou 3.000 eur, t.j. 4.300,09 eur. Prvoinštančný súd tiež nepriznal náhradu nákladov za upomínanie dlžníka - žalovaného vo výške 21 eur, ktorá predstavuje náklady za zaslanie štyroch súdnych upomienok, pričom vo svojom rozsudku nijako neodôvodnil nepriznanie týchto inkasných nákladov a uspokojil sa iba s konštatovaním, že ich výšku nevedel žalobca preukázať. V prípade, ak sa odvolací súd nestotožní s ním predloženou argumentáciou ohľadom EÚ - nekonformného výkladu smernice, žiadal, aby súd rozhodol, že požiada Súdny dvor ES o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy, predložil ESD žiadosť o výklad citovaných ustanovení smernice EP a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere s ohľadom na harmonizačný charakter uvedenej smernice v zmysle čl. 22 ods. 2 smernice a konanie podľa § 109 ods. 1 písm. c) prerušil.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016 - ďalej len CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 v čase podania odvolania účinného zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku - ďalej OSP, aktuálne § 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 201 OSP, akt. § 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťal (§ 201 a 202 OSP, akt. § 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 205 ods. 1 OSP, akt. § 127 a § 365 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. a/, c/, f/ OSP, ktoré má ekvivalent v § 365 ods. 1 písm. b/, e/, h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP.

5. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru s tým, že žalovaný sa zaviazal úver v dohodnutých splátkach vrátiť právnemu predchodcovi žalobcu, ktorý mu ho poskytol. Išlo teda o dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme úveru. Ide o vzťah spotrebiteľský, zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Riadi sa zákonnými ustanoveniami zákona o spotrebiteľských úveroch a tie veci, ktoré v ňom upravené nie sú, riadia sa zákonnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Jedná sa o tzv. typovú zmluvu, vrátane všeobecných obchodných podmienok, ktoré boli vopred pripravené pre vopred neurčený, široký okruh spotrebiteľov, pričom konkrétny spotrebiteľ nemá právo zásadným spôsobom do nej zasahovať a prípadne meniť jej podmienky, okrem výšky úveru, prípadne výšky splátok a doby splatnosti. Podmienky nie sú individuálne dojednané.

6. Úver je podľa ust. §11 ods. 1 písm. b) zák. o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy bezúročný a bez poplatkov, lebo v zmluve absentujú náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. c), f) a k) zák. o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Zmluva neobsahuje adresu predajcu, na ktorej môže spotrebiteľ podať reklamáciu alebo sťažnosť. V zmluve, v jej hlavičke je uvedená adresa právneho predchodcu žalobcu nikde však nie

je uvedené, že táto adresa je adresou, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, ani vo všeobecných podmienkach. Táto náležitosť tak v zmluve chýba. Zmluva neobsahuje ani druhú podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f) zák. o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, lebo neobsahuje dobu trvania zmluvy. V zmluve absentuje aj tretia náležitosť - podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. V zmluve je uvedená len jedna suma splátky, ako to vyplýva z článku IV bod 1 zmluvy, hovorí sa v ňom o anuitnej splátke s tým, že jej výška je nemenná po celý čas trvania zmluvy v sume 89,19 eur mesačne a zahŕňa splátku istiny a úroku. Nevyplýva z nej, koľko z tejto splátky ide na splátku úveru, koľko ide na splátku úroku a nevyplýva to ani z úverových zmluvných podmienok. Na čl. 41 a tiež na čl. 42 je predložený prehľad úhrad anuitných splátok, pre prípad splácania podľa zmluvy o poistenom rýchlom spotrebnom úvere a ich započítavanie na istinu, úroky a poplatky. Žalobca nepreukázal, že listinu mal žalovaný k dispozícii najneskôr pri podpise zmluvy, že jeho právny predchodca takúto listinu odovzdal žalovanému najneskôr pri podpise zmluvy. Nepreukázal, že žalovaný mal reálnu možnosť s obsahom tejto listiny sa oboznámiť pred podpisom zmluvy, najneskôr pri podpise zmluvy. Keďže spotrebiteľ má právo v zmysle zák. o spotrebiteľských úveroch ešte pred podpisom zmluvy vedieť, akým spôsobom budú uhrádzané jednotlivé čiastkové nároky, absentuje tak aj náležitosť ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona. Pre absenciu týchto náležitostí, a to prípadne aj len jednej z nich, podľa ust. § 11 ods. 1 písm. b) zák. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

7. Žalovaný doteraz uhradil 312,07 eur a keďže ide o úver bezúročný a bez poplatkov, bolo nutné celé plnenie žalovaného započítať na úhradu dlhu na istine na úvere. Žalovaný je tak povinný zaplatiť žalobcovi len skutočne poskytnuté plnenie, teda výšku úveru 3.000 eur po započítaní jeho doterajších úhrad, teda sumy 312,07 eur, čo predstavuje sumu 2.687,93 eur. S plnením tejto sumy sa ale dostal do omeškania, lebo splátky podľa zmluvy neuhrádzal v dohodnutých termínoch splatnosti. Z tohto dôvodu má žalobca právo aj na úroky z omeškania z dlžnej sumy istiny úveru za obdobie omeškania od 09.04.2012 do zaplatenia.

8. Žalobca síce predložil na čl. 29 sadzobník inkasných poplatkov a iných poplatkov a podľa tohto si uplatňuje inkasné poplatky v sume 21,00 eur, ale žalobca vstúpil do zmluvného vzťahu so žalovaným len prostredníctvom zmluvy o postúpení pohľadávky od pôvodného veriteľa. Medzi ním a žalovaným nedošlo k žiadnej dohode a k zmluvnému vzťahu ohľadne platby inkasných poplatkov, ktoré žalobca predložil a uplatnil si aj v tomto konaní. Uvedené ani sám žalobca nespochybňuje. Keďže neexistuje dohoda o týchto inkasných poplatkoch, neexistuje ani právny nárok žalobcu na ich úhradu a ani povinnosť žalovaného ich žalobcovi zaplatiť, preto bol návrh žalobcu vo zvyšku zamietnutý.

9. Z dôvodu, že odvolacie dôvody žalobcu boli neopodstatnené a neboli zistené ani žiadne nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré by mal odvolací súd prihliadnuť z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

10. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, nakoľko v odvolacom konaní bol v celom rozsahu úspešný žalovaný.

11. Podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p., súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiadava Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy.

12. Podľa ust. § 162 ods. 1 písm. c) CSP, súd konanie preruší, ak podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná; uznesenie o návrhu bezodkladne súd doručí ministerstvu spravodlivosti.

13. Podľa ust. § 162 ods. 3 CSP, o zamietnutí návrhu na prerušenie konania súd rozhodne spolu s rozhodnutím vo veci samej.

14. Súdom ako autoritatívny orgán rozhodujúci spory a iné právne veci, je povinný obligatórne prerušiť súdne konanie, ak rozhodol o tom, že požiadava podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní EÚ (pôvodne čl. 234 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva) Súdny dvor Európskej únie o vydanie rozhodnutia o predbežnej (prejudiciálnej) otázke. Konanie o predbežnej otázke podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní

EÚ (ďalej aj „ZFEÚ“) má povahu osobitného nesporného a medzitýmneho konania, v ktorom Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať rozhodnutie o výklade zakladajúcich zmlúv Únie, o platnosti a výklade aktov inštitúcií, orgánov, úradov alebo agentúr Európskej únie, výklade štatútov orgánov zriadených aktom Rady ES. Povinnosť vnútroštátneho súdneho orgánu požiadať Súdny dvor o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke je zakotvená v druhej vete článku 267 ZFEÚ. Túto povinnosť však nemožno vykladať absolútne, t. j. že vnútroštátny orgán má vždy a za akýchkoľvek okolností povinnosť požiadať o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke. Zo žiadneho ustanovenia O.s.p. totiž nevyplýva, že všeobecný súd môže prerušiť konanie a predložiť Súdnemu dvoru návrh na rozhodnutie o prejudiciálnej otázke o výklade právneho aktu Európskej únie len na návrh účastníka konania, a rovnako predpokladom takéhoto procesného postupu nie je len samotná skutočnosť, že sa v konkrétnej veci aplikuje ustanovenie zákona platného v Slovenskej republike, do ktorého bol prenesený obsah únieových právnych noriem, alebo ak sa aplikuje ustanovenie únieového právneho predpisu. Predpokladom povinnosti začať konanie o predbežnej otázke týkajúcej sa výkladu komunitárneho práva je v zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora predovšetkým skutočnosť, či otázka komunitárneho práva týkajúca sa platnosti alebo výkladu únieového práva je pre riešenie daného prípadu relevantná. Zmyslom riešenia predbežnej otázky nie je rozhodnúť konkrétny spor, ktorý je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny, ale zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva. Rozhodnutie o otázke musí mať bezprostredný súvis so sporom prejednávaným vnútroštátnym súdom v tom zmysle, že ho determinuje po stránke právnej. Zároveň prejudiciálna otázka nastolená Súdnemu dvoru EÚ nesmie byť zjavne neopodstatnená a irelevantná vo vzťahu k prebiehajúcemu konaniu, jej potenciálne zodpovedanie musí mať reálny dosah na prebiehajúci spor, a zároveň nesmie ísť o otázku akademickú v tom zmysle, že táto otázka nemá reálny základ v prejednávanom spore.

15. Otázky žalobca vôbec nestanovil, neformuloval, iba v závere odvolanie požiadal, aby odvolací súd: 1. rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločností o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy; 2. položil ESD žiadosť o výklad tu citovaných ust. Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (Ú.v. EÚ L 133, 22.5.2008) s ohľadom na harmonizačný charakter uvedenej smernice v zmysle vyššie cit. čl. 22 ods. 1 cit. smernice; 3. konanie podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. prerušil. Otázky nešpecifikoval, nekonkretizoval.

16. Napriek nešpecifikácii však odvolací súd celkovú argumentáciu v texte odvolania vzhľadom na články smernice a vnútroštátne predpisy implementujúce znenie Smernice považuje za akademické, nemajúcu základ v prejednávanom spore, a teda nespôsobilé ovplyvniť jeho výsledok. Súd v napadnutom rozhodnutí dôsledne skúmal, či zmluva bola alebo nebola so spotrebiteľom individuálne dojednaná, dôkladne zistil, že úver je podľa ust. §11 ods. 1 písm. b) zák. o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy bezúročný a bez poplatkov, lebo v zmluve absentujú náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. c), f) a k) zák. o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Každú absentujúcu náležitosť dôkladne rozobral a posúdil s ohľadom na znenie zmluvy či VOP, aplikáciu uvedeného dôvodu v cit. ust. §11 ods. 1 zák. o spotrebiteľských úveroch. Uvedený názor je v súlade s konštantnou rozhodovacou praxou odvolacieho súdu i Najvyššieho súdu SR.

17. Na základe uvedeného, nakoľko odvolací súd nedospel k záveru, že by v prejednávanom prípade existovala potreba obrátiť sa s predbežnou otázkou výkladu únieového práva na Súdny dvor EÚ, návrh žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. zamietol (navyše poukazuje odvolací súd na súčasné znenie ust. § 162 ods. 1 písm. c/ ako alternatívne znenie).

18. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).